

Hồi thứ sáu mươi sáu
Hồn theo hồn Doan Đạt Tây tử thi

Theo những tiếng động ấy, sắc mắt Sở Vân cũng dày lên lớp sương mờ sát khí, vì chàng đã nhận ra sau lưng mình là vô số những ám khí bắn tới như một trận mưa tử thần bao phủ cả thân hình phía sau lưng mình.

Lập tức thanh trường kiếm Hắc long bắn ra muôn vàn những vòng tròn hàn quang li ty như những ánh lửa đom đóm bắt quật hất về phía sau, bắn thẳng vào những ám khí đó. Thế là những tiếng kim khí chạm nhau vang lên liên tiếp những ánh lửa lóe lên bắn khắp mọi nơi, tất phụt.

Hai quả trùy thép đã bị Sở Vân đá văng trở lại hơn ba thước, còn thân hình Sở Vân thì như một chiếc lá chao liệng tiếp đất nhẹ nhàng không một tiếng động. Thân hình chàng lao đảo lúi về phía sau năm bước, vì đã có bảy tám miếng thép nhỏ găm vào người chàng rồi. Còn ngọn thiết chùy từ tay Thiên tinh quân bị đá văng ra được lão ta thu lại theo đà đập xuống đầu chàng.

Cô Yến La hán vừa tránh khỏi làn sóng chưởng của Lăng giang tiên nhác thấy thế không khỏi hoảng sợ buột miệng kêu lên một tiếng thất thanh.

Bỗng một nụ cười quái lạ nở trên môi Sở Vân, chàng đứng yên bất động thân hình, chuôi kiếm hất lên đỡ dội ngọn trùy trở lại, đồng thời mũi kiếm đã sả thẳng vào đầu của Thiên tinh quân nhanh như chớp. Một tiếng rú thảm thiết vang lên rợn óc, đầu của Thiên tinh quân đã bị chém vỡ ra, máu đào óc trắng tuôn ra xối xả. Chưa ai kịp phản ứng gì trước tình thế ấy thì lưỡi Hắc long đã phóng tới Địa tinh quân rồi. Như sức tĩnh nhuyển kiếm bảy màu đồng linh và chưởng phong của một người cao gầy phóng tới chặn lại, nhưng tất cả đã muộn, máu thịt đã văng tung tóe, quả trùy sắt đã bắn văng ra ngoài hơn ba trượng.

Hồng phách lạc kiếm Đái Vô Song gầm lên một tiếng:

- Tặc tử quả là tàn ác!

Ánh hàn quang lại lóe lên mạnh như vũ bão không có một sức gì có thể cản nổi. Giữa lúc ấy là một ngọn trùy của Huyền tinh quân phóng đến đón đỡ hàn quang. Đái Vô Song cũng vung kiếm lên đỡ, mồ hôi đầm đìa, trong lòng đau nhói lên vì trông thấy cái chết đang đến

với Huyền tinh quân.

Choang một tiếng những ánh lửa lóe lên rồi vụt tắt, Huyền tinh quân Triệu Thành đã lăn lộn trên mặt đất, hai tay hai chân và cả quả thiết chùy của lão ta cũng đã bị bắn đi đâu mất tăm mất dạng rồi.

Sở Vân tay cầm trường kiếm đứng sững giữa đấu trường, mũi kiếm rung rung chỉ thẳng vào Cửu luân quân tử Cổ Phàm.

Cô Yến La hán dù phải vất vả chống đỡ với Song thần tiên vẫn cố kêu to:

- Lão đệ người làm sao không? Đã trúng ám khí của chúng chưa?

Trong lúc ấy bên kia, Đại mặc đồ thủ đã chiếm ưu thế áp đảo Tam cuồng sĩ, cứ phân vân Sở Vân có bị thương nặng lắm không? Có phải cần viện trợ không?

Kỳ thực Sở Vân đã bị điểm trúng đến chín miếng thép ám khí, trong đó có tới ba mũi sâu cả tấc, tuy thế chưa phải thật trầm trọng.

Cổ Phàm bỗng đưa hai tay lên phát ra hiệu cho toàn thể thuộc hạ xông lên, lập tức Đái Vô Song và Trần Hạc triển khai đội hình, cả ba hợp thành một hình tam giác vây Sở Vân vào giữa. Chàng vẫn bình tĩnh cười khê nói:

- Cổ Phàm, Tứ tinh quân đã quy tiên rồi chứ?

- Đúng để đổi lấy mạng người ấy mà!

Cổ Phàm tái mặt nói. Sở Vân nhìn lưỡi kiếm rung rung lóe sáng của mình, cười lớn nói:

- Thật chứ? Chỉ với mấy mảnh thép cắm vào người ta này à?

Cổ Phàm bước tới hai bước, giọng nói lạnh lùng xa xôi:

- Ô tịch phi luân của ta làm bằng thép, tẩm chất kịch độc Quy giác, chỉ cần chảy máu là sẽ cướp mạng người ngay thôi. Sở Vân mấy vết thương ấy đủ để lấy mạng người rồi mà!

Sở Vân nhắm mắt lại nói:

- Quả các hạ xứng với danh hiệu Cửu luân quân tử, Sở mỗ đang nghi ngờ đoán rằng ngoài cặp Nhật nguyệt luân trên tay ra, còn bảy cái nữa đâu? Thì ra là như thế, đầu tiên phát xuất ba đạo hàn quang để tập trung sự chú ý của đối phương, sau đó phóng bốn mũi Ô tịch phi luân ở cự ly thật gần để đảm bảo trúng đích. Và chỉ chờ có máu chảy ra là đối phương sẽ táng mạng, nếu thế thì Sở Vân này sắp kết thúc cuộc đời rồi.

Cổ Phàm kiêu căng xen vào nói:

- Đúng đây người nói đúng lắm! Chỉ đáng tiếc, Sở Vân người biết quá chậm!

Sở Vân không chú ý đến cử chỉ lạ lùng của Hồng ảnh lang trung Trần Hạc nói:

- Cổ đầu lĩnh! Lúc này ta nghĩ rằng các người có thể lui binh được rồi, tính mạng của Sở Vân này đã đủ để trả lại cừu hận chưa?

- Sở Vân! Chúng ta chờ người tắt thở thì sẽ cắt lấy thủ cấp mang về Tổng đà để tế các chiến hữu đã chết về tay người, cả Nghiêm lão tặc cũng thế.

- Nếu thế chẳng phải là quá tàn bạo hay sao? Sở Vân hỏi lại.

- Báo cừu rửa hận vốn là một việc làm nhân từ! Cổ Phàm đáp ngay.

Sở Vân nhìn mũi kiếm đang rung lên trong tay mình rồi lại nhìn ba đối thủ đang đứng ban góc quanh chàng nói:

- Cổ đầu lĩnh! Tại hạ nhượng bộ một lần nữa rồi đấy, Cổ Phàm, dù Sở mỗ sống hay chết thì các người cũng chẳng thể ra đi như thế được à? Chưa đủ để giải trừ mối thù cũ hay sao?

- Sở Vân chỉ còn nhiều một khoảng thời gian chừng một khắc nữa thôi là người phải chết rồi, tốt nhất hãy giành thời gian ấy mà ôn lại những kỷ niệm đẹp trong cuộc sống đi.

Sở Vân nhìn Cổ Phàm với cái nhìn cổ quái, mãi lâu sau mới nói lầm bầm:

- Hỡi các oan hồn oán phách, non sông gấm vóc đâu phải nơi nơi ghi dấu ấn bằng những vết máu và những giọt nước mắt!

Rồi bằng một giọng cương quyết, chàng gọi to:

- Khố hoàn chủ, Lý hộ vệ, hãy tru diệt!

Lời nói dứt thì Sở Vân đã tung mình định lao về phía Cổ Phàm thì bỗng một đường kiếm ánh lên rực rỡ, nhuyễn kiếm đã chặn đứng kiếm quang lại. Sở Vân cười gằn nói:

- Đái Vô Song người hết muốn sống rồi à?

Rồi thân hình chàng lăng không đảo chiều một cách hết sức nhẹ nhàng, hết sức ngoạn mục mà nhanh như chớp, lao vút về phía Đái Vô Song đang múa tít thanh nhuyễn kiếm dệt nên một bức tường kiếm khí bao phủ khắp thân hình lão. Khổ tâm hắc long kiếm như một ánh sao băng rực rỡ lao thẳng vào lớp kiếm quang của Đái Vô Song giăng ra.

Mười mấy tiếng va chạm của binh khí gần như phát ra cùng một

thời gian nên có cảm tưởng như có một tiếng va chạm chát chúa vang lên, Sở Vân đã đánh bật mười mấy đường kiếm của đối phương khiến cho Đái Vô Song phải bật lùi về sau và thanh nhuyễn kiếm của từ phía sau đâm ngược tới nhanh như chớp, chiêu thế vô cùng hiểm ác, kinh lực mạnh mẽ vô cùng.

Sở Vân lắc mạnh vai phải, nhưng vẫn bị lưỡi nhuyễn kiếm đâm phải tóe máu, còn thanh trường kiếm của chàng đã xuyên suốt qua ngực của Đái Vô Song rồi. Không cần xem kết quả, Sở Vân nhanh như chớp dùng thanh kiếm quăng cái xác đang trờng trờng đôi mắt mở to của Đái Vô Song lộn ngược về phía sau lưng chàng để đón đỡ một luồng chưởng phong mạnh như một vũ bão đang quật lén vào lưng chàng. Bình một tiếng, tử thi của Đái Vô Song đã bị đánh bay ra xa hơn một trượng, còn thân hình Sở Vân thì đã lùi ra xa hơn chín thước. Ngay lúc ấy một bóng đỏ loáng lên, một tia sáng nhỏ tròn lóe lên trong đêm tối bắn vào đầu chàng, Sở Vân gần giọng quát to lên một tiếng, lưỡi kiếm trong tay chàng lóe sáng, vừa điểm vừa quét vào phần đuôi của ống bạc ấy, còn thân hình chàng thì đã hất ngược ra sau bắn đi thật xa. Đúng vào lúc chàng vừa vọt đi, thì ngay chỗ ấy một tiếng nổ như sét đánh vang lên, những ánh lửa bốc cao chụp xuống trong vòng một trượng vuông, cháy bùng lên dữ dội. Và cũng ngay khi ấy thân hình chàng theo luồng kiếm quang đã vọt tới trước mặt Hồng ảnh lang trung Trần Hạc, lão ta cười gần nói:

- Khá khen cho tiểu tử này trường mạng!

Thanh kiếm trong tay Sở Vân vung lên như vầng ánh sáng bao phủ chung quanh vùng không gian ấy, hai mươi ba đường kiếm như do hai mươi ba cao thủ đồng thời cùng một lúc từ tám phương bốn hướng đâm chém như vũ bão vào Trần Hạc, phá vỡ thế phòng thủ của cặp đồng linh chém nát thân áo phía người lão ta. Rồi Khổ tâm hắc long kiếm cứ như hình với bóng bám sát thân hình Trần Hạc tung ra những làn hàn quang lạnh lẽo tử khí, bức cho lão ta đón đỡ né tránh liên tiếp lùi về phía sau, mồ hôi ướt đầm ã, hơi thở nghe hồng hộc. Bỗng từ xa một tiếng hú vang vang truyền lại, mỗi lúc một gần thêm, Sở Vân mắt lóe sát khí nói:

- Trần Hạc! Ngươi phải chết rồi!

Bỗng nhiên chuyển bộ vị, ngoắc quay thân hình, thanh kiếm vẽ nên một vùng ánh sáng hình bán nguyệt rực rỡ vô cùng, chặn đứng đường thiết luân của Cổ Phàm đánh tới. Cổ Phàm vừa chạm đất thì vọt lùi ra xa hơn ba thước quát to:

- Cuồng đồ người phải chết!

Nhưng chưa kịp trở tay thì đã bị Sở Vân tấn công liên tiếp, khiến Cổ Phàm phải lùi ra sau hơn hai trượng. Rồi Sở Vân quay ngoắt lại, tránh khỏi mười đường đồng linh của đối phương rồi phản công lại làm cho Trần Hạc phải tay chân luống cuống té lên té xuống tránh đỡ, Sở Vân tung ra thêm hàng chục đường kiếm, nói to:

- Trần Hạc, người có tin người ta có số mạng không? Hình như chất Quy giác không được độc lắm thì phải? Đã quá một khắc rồi mà Sở mỗ vẫn chẳng thấy có điều gì kỳ lạ xảy ra cả!

Nói rồi Sở Vân lao về phía trước, nhưng dừng lại quật ngược lại phía sau lưng như một dải bạc đúng vào lúc Cổ Phàm lao tới. Hai người giáp mặt, y tung ra liên tiếp hơn mười mấy chưởng, còn thân hình thì né sang phía tây, Sở Vân khe khẽ lắc đầu tránh qua thế công của Cổ Phàm.

Ngay lúc ấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một chiếc đầu đầm máu tóc bạc phơ bắn vọt lên không, đó chính là đầu của một trong Tam cuồng sĩ có tên là Lực cuồng sĩ Tạ Vệ bị Đại mặc đồ thủ chém bay.

Sở Vân cất tiếng lạnh lẽo kêu to lên:

- Giờ về thế giới bên kia đã điếm!

Cửu luân quân tử Cổ Phàm tím mặt lại vì căm tức, hai mắt đỏ lửa, hàm răng nghiến chặt vận toàn lực vào song chỉ, phóng liên tiếp vào mười hai đại huyết trên người Sở Vân. Sở Vân cánh tay phải đầm máu, thanh trường kiếm khẽ rung, muôn ngàn điểm hàn quang bay thẳng vào Trần Hạc. Còn Cổ Phàm thì lao theo gầm lên, hay tay phát chưởng công tới:

- Sở Vân người nhỏ cỏ mà không nhỏ gốc à?

Còn Hồng ảnh lang trung Trần Hạc thì gầm lên vung đồng linh như chớp:

- Cuồng đồ, người phải chết!

Thanh Hắc long kiếm trong tay Sở Vân bỗng rung lên rồi điếm tới, như mười tám đại hán cùng vung binh khí điếm vào những điểm hàn quang do đồng linh phát ra. Cũng thời điểm ấy, Cổ Phàm như một con sói bị thương, say máu điên cuồng không còn biết sợ hãi là gì nữa từ phía sau Sở Vân lao bổ tới.

o O o